El noi que volia ser Ronaldinho

Sebas Coris viu el seu millor moment des que ara fa sis anys va arribar al Girona. Acaba de renovar fins al 2019 i disposa de la confiança de Machín, deixant enrere una temporada per oblidar en què havia «perdut l'alegria» de jugar al futbol

Sebas Coris encara Manu, jugador del Lugo, dissabte passat a l´estadi.

Tot just aixecava un pam de terra que els seus pares li van regalar una pilota. «M'han dit moltes vegades que no me'n separava», recorda Sebas Coris. Era ben menut, però ben aviat va quedar enamorat del futbol. «Xutava la paret de l'habitació; coses que fan els nens», recorda. Tant li agradava allò de donar puntades de peu a tort i a dret que el van apuntar a l'escoleta de futbol del Tossa, el seu poble natal. Allà començava una aventura plenes d'alts i baixos, que l'han acabat portant al món professional. I ha estat just ara, amb 23 primaveres, quan Coris està convençut de viure el seu «millor moment». No només perquè fa una setmana renovava fins al 2019 amb el Girona, sinó també que, per fi, juga. Ho fa amb regularitat, sense el malson de les lesions i amb la tranquil·litat de saber que Pablo Machín hi confia. Ell, ho rubrica amb algun regat per emmarcar, o una assistència de llibre com la que va donar dissabte passat a Borja García.

«Estic content per tot. Per la renovació, per haver guanyat i perquè la posició a la lliga és immillorable», assegura. Coris és feliç. En tenia ganes, sobretot després de viure un any, l'últim, molt irregular. Massa. «Ja en tenia ganes. Estic gaudint del moment, perquè vaig estar força enfonsat. Les lesions i no tenir continuïtat m'havien afectat i vaig perdre l'alegria de jugar al futbol». Uns mesos després, la truita que ha girat del tot: «Ara estic gaudint moltíssim». I això que a l'estiu, gairebé tothom el situaven fora de Montilivi, cedit a un altre club. Tothom menys Quique Cárcel i ell mateix. «En cap moment em van dir que marxaria. És cert que anava arribant gent i cada cop ho veia més pelut, fins al punt de dir al club que per a mi no era cap problema sortir cedit. Em van dir que no i aquí estic».

Aquell nano enamorat de la seva primera pilota, s'emmirallava amb Ronaldinho, el seu ídol. Un futbolista que intenta imitar sempre que pot, encara que sap que seguir-li les passes és una utopia. «Intento seguir la seva manera de jugar, però és impossible. Sóc jove i tinc recorregut, encara que sé que és impossible fer el que ha fet ell o d'altres futbolistes com Messi o Neymar, que també m'agraden. Em conformo de viure una quart del que ha pogut viure Ronaldinho!», exclama. Mentre segueix el seu camí, diu estar «encantat» de poder tenir «continuïtat» a un club com el Girona. «Una situació immillorable», diu. I quan se li pregunta per l'assistència que va donar a Borja, treu ferro a la jugada: «Tothom li dóna molta importància i tampoc n'hi ha per tant! Vaig tenir una mica de sort en el primer regat; després arribo bé a la línia de fons i poso una bona centrada perquè Borja remati a la perfecció», rememora. Assistència a la butxaca i això que el fa content. No pas marcar, una assignatura que

encara té pendent. «És un tema que no m'obsessiona. Sóc carriler i la meva missió és centrar pilotes, no pas marcar. No em poso pressió». De moment, confia a seguir el seu bon moment a Osca. Tot recordant Ronaldinho.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/11/24/noi-que-volia-ronaldinho/816166.html?utm_source=rss